

# DOCUMENT POLÍTIC

## CONSTRUÏNT AVANTGUARDA EN PLURAL

12/07/2025

IXÈ CONGRÈS



# Índex

|                                                                                                                    |           |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------|
| <b>DOCUMENT POLÍTIC DE LA JOVENTUT SOCIALISTA UNIFICADA DE CATALUNYA .....</b>                                     | <b>3</b>  |
| <b>1. Una Joventut Comunista al servei de la Pau i l'alliberament del Gènere Humà</b>                              | <b>3</b>  |
| 1.1 Caracterització del moment actual .....                                                                        | 3         |
| 1.2 L'estratègia comunista .....                                                                                   | 4         |
| 1.3 Per la descolonització del sud global.....                                                                     | 5         |
| 1.3.1 Amèrica .....                                                                                                | 5         |
| 1.3.2 Orient Mitjà.....                                                                                            | 6         |
| 1.3.3 República Àrab Saharai Democràtica .....                                                                     | 7         |
| 1.3.4 El Sahel .....                                                                                               | 7         |
| 1.3.5 República Popular de la Xina.....                                                                            | 7         |
| 1.4 Enfront l'OTAN i el rearmament.....                                                                            | 8         |
| 1.5 Apostem per la seguretat humana i el dret a la tranquil·litat .....                                            | 9         |
| <b>2. Anàlisi de l'extrema dreta a Espanya i Catalunya: una perspectiva materialista i feminista marxista.....</b> | <b>11</b> |
| 2.1 Arrels estructurals i històriques de l'extrema dreta a l'Estat espanyol .....                                  | 11        |
| 2.2 La crisi del capitalisme i les condicions materials per a l'ascens de l'extrema dreta                          | 12        |
| 2.3 El feminisme marxista com a motor d'hegemonia i objectiu central de la reacció                                 | 13        |
| 2.4 L'extrema dreta com a fracció política del capital i eina de control social .....                              | 14        |
| 2.5 L'auge dels projectes esquerranistes, una eina més del capital.....                                            | 15        |
| 2.6 Estratègia comunista davant l'extrema dreta: organització, hegemonia i combat cultural .....                   | 15        |
| <b>3. Feminisme .....</b>                                                                                          | <b>17</b> |
| 3.1 Història del feminisme: D'on venim? .....                                                                      | 17        |
| 3.2 Actualitat del feminisme: activisme i context .....                                                            | 18        |
| 3.3 Prostitució del segle XXI .....                                                                                | 20        |
| 3.4 Capitalització del feminisme liberal.....                                                                      | 21        |
| <b>4. La cultura, un baluard democràtic de la classe treballadora .....</b>                                        | <b>22</b> |
| 4.1 Introducció .....                                                                                              | 22        |
| 4.2 La cultura com a camp de lluita de classes .....                                                               | 22        |
| 4.2.1 La cultura com a instrument d'alienació .....                                                                | 22        |
| 4.2.2 La cultura com a eina d'emancipació.....                                                                     | 23        |

|            |                                                                                                                                                               |           |
|------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------|
| <b>4.3</b> | <b>La situació actual: neoliberalització, precarietat i invisibilització de la cultura de classe .....</b>                                                    | <b>23</b> |
| 4.3.1      | Mercantilització i concentració mediàtica .....                                                                                                               | 23        |
| 4.3.2      | Precarització de les treballadores culturals .....                                                                                                            | 24        |
| <b>4.4</b> | <b>La cultura, el temps lliure i l'organització col·lectiva .....</b>                                                                                         | <b>24</b> |
| 4.4.1      | L'expropiació del temps lliure .....                                                                                                                          | 24        |
| 4.4.2      | La cultura com a trinxera antifeixista .....                                                                                                                  | 24        |
| <b>4.5</b> | <b>Conclusions i línies de treball .....</b>                                                                                                                  | <b>25</b> |
| 4.5.1      | Democratitzar l'accés a la cultura .....                                                                                                                      | 25        |
| 4.5.2      | Defensar els drets laborals dels treballadors i treballadores culturals .....                                                                                 | 25        |
| 4.5.3      | Popularitzar i projectar una cultura de classe a les masses .....                                                                                             | 25        |
| 4.5.4      | Promoure la creació cultural juvenil i popular .....                                                                                                          | 26        |
| 4.5.5      | Reivindicar la reducció de la jornada laboral i la recuperació del temps lliure .....                                                                         | 26        |
| 4.5.6      | Construir una cultura feminista, antiracista i antifeixista .....                                                                                             | 26        |
| <b>5.</b>  | <b><i>Per un model educatiu digne, equitatiu i amb una immersió lingüística total</i></b>                                                                     | <b>28</b> |
| <b>6.</b>  | <b><i>Per un territori cohesionat i contra el barcelonacentrisme: transport públic, justícia territorial i drets per a la joventut treballadora</i></b> ..... | <b>29</b> |
| <b>7.</b>  | <b><i>La crisi climàtica</i></b> .....                                                                                                                        | <b>31</b> |
| <b>8.</b>  | <b><i>Militància i retòrica militant a les xarxes socials digitals</i></b> .....                                                                              | <b>32</b> |
| <b>8.1</b> | <b>Caracterització de les xarxes socials digitals .....</b>                                                                                                   | <b>32</b> |
| <b>8.2</b> | <b>La batalla ideològica a les xarxes socials digitals .....</b>                                                                                              | <b>32</b> |
| 8.2.1      | Estratègia, tàctica i retòrica comunista i popular a les xarxes .....                                                                                         | 33        |

# **DOCUMENT POLÍTIC**

## **JOVENTUT SOCIALISTA UNIFICADA DE CATALUNYA**

### ***1. Una Joventut Comunista al servei de la Pau i l'alliberament del Gènere Humà***

#### **1.1 Caracterització del moment actual**

La crisi climàtica; l'avenç de les forces feixistes; les amenaces de guerra; la globalització neoliberal en un punt molt avançat – l'imperialisme i el colonialisme de sempre amb un nou nom –; i l'agressivitat extrema dels Estats Units en la seva política exterior col·loquen en la incertesa el món tal qual el coneixem. Les joves som profundament afectades per aquests fenòmens.

El capitalisme - Caracteritzat pel seu caràcter colonialista, extractivista, rendista, patriarcal i racista - continua desenvolupant el seu projecte neoliberal. El sistema ha adoptat posicions cada vegada més allunyades de la socialdemocràcia a un ritme accelerat.

El neoliberalisme, que ha posat els estats del món al servei dels interessos privats, amenaça amb destruir i desmantellar l'estat de benestar, afectat durament després de la caiguda del bloc socialista. Aquest fet significa un atac frontal contra la classe treballadora, que veuria definitivament com el projecte socialdemòcrata no és cap garantia de protecció de les persones treballadores. El caràcter servil al capital dels governs occidentals demostra que no es pot confiar en la moralitat contingent dels governs no dirigits per la classe treballadora si no hi ha un moviment obrer disposat a posar el cos en defensa de les conquestes socials i que empenyi cap a la conquesta de nous drets.

El procés neoliberal que avui continua amb força va començar a concretar-se al Regne Unit amb els governs Thatcher, exportant-se a Europa amb el Tractat de la Unió Europea el 1992. El procés s'accelerà amb el Pacte Fiscal Europeu i els processos d'austeritat. El topall del dèficit públic que van marcar aquests dos tractats ja van emmarcar la UE en un paradigma neoliberal. Aquest procés va semblar aturar-se durant la pandèmia amb la suspensió dels tractats mencionats, i precisament d'aquesta crisi vam sortir-ne amb més drets dels que teníem a l'inici, tot i la menor mobilització popular comparat amb la dècada anterior. El procés, però, s'ha reactivat amb la renovació dels acords econòmics el 2024.

A la destrucció de l'Estat socialdemòcrata occidental se suma el vergonyós projecte de rearmament europeu, una exigència per part de les elits dels EEUU cap els països d'Europa. L'entrada de la Unió Europea en aquest pla té dues vessants: per una banda, respon als interessos del complex militar-industrial estatunidenc, que agraeix aquest traspàs de recursos públics dels pobles d'Europa per impulsar l'economia estatunidenca; per l'altre, serveix a la burgesia europea com a excusa per a la reconversió d'indústries de les quals no s'extreu un benefici prou acceptable, com la de l'automòbil alemany. Donada l'accentuada competència amb la Xina i el fracàs de les polítiques proteccionistes de la UE per a protegir el mercat intern europeu, el rearmament permet derivar fons públics per a cobrir la disminució en els beneficis de la burgesia, mentre s'engruixa la indústria armamentística dels Estats Units, amb l'exigència d'invertir entre els 27 països integrants 800.000.000.000 d'€ en rearmar-se contra una suposada invasió de Rússia a Europa. Hi ha sectors de la intel·lectualitat que argumenten favorablement al rearmament exposant que aquesta inversió col·locaria a Europa en una posició més autònoma enfront dels Estats Units. Aquest anàlisi ignora que el projecte de la Unió Europea del capital és inseparable de la seva posició estratègica com a buc de contenció contra Rússia i la Xina, defensant així l'hegemonia unipolar dels Estats Units de Nordamèrica.

Nosaltres som molt contundents en l'anàlisi. L'autonomia d'Europa no passa per transferir els recursos públics europeus a la indústria armamentística nordamericana, ni tan sols passa per rearmar-nos i crear més tensió amb veïns com Rússia i la Xina. Doncs d'aquesta manera seria inevitable retallar en serveis públics per destinar els recursos a militaritzar les vides de la gent, destruint l'estat del benestar i empobrint a la classe treballadora. A més a més, amb el rearmament es produiria una situació anomenada "dilema de seguretat" en les Relacions Internacionals, pel qual Rússia se sentirà més insegura després del rearmament de la UE i d'aquesta manera se l'empenyerà a armar-se encara més. Per tant, la Unió Europea podrà sentir-se més segura quan els seus veïns - Rússia - se sentin segurs i lliures d'amenaçes.

L'autonomia dels nostres pobles passa inexorablement per la construcció del socialisme; sortir de l'OTAN; ser partícips de l'establiment d'un nou ordre multilateral – com comença a alçar-se en l'aliança dels BRICS –; la descolonització de les relacions amb els països de la perifèria; la defensa de la sobirania dels pobles i el dret a l'autodeterminació; la desmilitarització dels estats; la inversió en els serveis públics; i la nacionalització dels sectors estratègics de l'economia.

## **1.2 L'estratègia comunista**

Ens trobem en un moment en què les forces són adverses. El capitalisme a la Unió Europea està accentuant el seu caràcter autoritari. Són freqüents – de nou cada vegada més – les infiltracions policials en moviments socials, la repressió i persecució contra l'acció sindical, les càrregues contundents contra les

mobilitzacions anti-sionistes i la criminalització de la ideologia i militància comunista.

L'Estat burgès és un enemic poderós, que compta amb una superestructura repressora poderosa i consolidada. És per això que encara que ens reservem qualsevol via revolucionària com a camí cap al socialisme, cal aglutinar més forces diverses de la societat per crear un front popular i ampli que debiliti els fonaments de l'Estat burgès.

La construcció del socialisme passa per una aliança popular ampla amb els diferents sectors organitzats – i no necessàriament organitzats encara - de la nostra societat: des del moviment sindical, passant per les assemblees feministes de barri fins al moviment ecologista i antiracista per assolir una Tercera República popular que serveixi com a transició al socialisme. Totes les forces són necessàries per contrabalançar el poder repressor del sistema.

La nostra tasca, com a militants comunistes, és participar del teixit associatiu i militant per apropar aquests sectors cap a les nostres posicions, sempre des de la participació militant compromesa i sincera en la causa per la qual lluitem juntament amb les nostres veïnes. És més necessari que mai ser avantguarda, i construir avantguardes, allà on participem per posar en el centre el caràcter revolucionari que ha de tenir la lluita per un món digne i lliure d'explotacions sigui des del moviment que sigui.

### **1.3 Per la descolonització del sud global**

Mai s'ha descolonitzat de manera completa i desinteressada el sud global. El centre imperialista s'ha encarregat de fer més profunda i efectiva la subordinació de la perifèria. L'anomenada globalització neoliberal no és res més que l'imperialisme de sempre, actualitzant la forma en què el centre imperialista extrau la riquesa i els recursos naturals de la perifèria. Per tant, allò que abans era un colonialisme de control territorial directe va evolucionar cap a la creació d'estats nominalment independents, però econòmicament i políticament subordinats a la metròpolis, tot mantenint les característiques que Lenin va analitzar de l'imperialisme com l'exportació de capital. El colonialisme i l'imperialisme segueix allà encara que hagi canviat de forma. És tasca de les joves comunistes aportar en la lluita decolonial i antiimperialista des de l'internacionalisme proletari en coordinació amb la Unión de Juventudes Comunistas de España (UJCE).

#### **1.3.1 Amèrica**

El procés de descolonització i independència del continent americà es troba en pugna. En aquest moment, el govern autoritari, ultraneoliberal i de vocació entreguista de Javier Milei a l'Argentina i el narco-govern de l'Equador de Daniel Noboa han significat un clar retrocés en la suma a la lluita per la independència d'Amèrica per part d'aquests dos països. En una Amèrica en pugna, que compta

amb nombrosos governs progressistes, ens solidaritzem amb els pobles d'Amèrica i aboquem la nostra tasca militant internacionalista per posar fi a la doctrina Monroe que dicta que "Amèrica (tot el continent) ha de ser pels americans (les elits estatunidenques, jugant amb el doble sentit d'haver-se apropiat amb el gentilici de tot un continent).

És per això que ens reafirmem en la defensa de la Revolució bolivariana, de la Revolució cubana, del conjunt de països de l'ALBA-TCP que encapçalen la lluita socialista per una Amèrica unida i alliberada del centre imperialista. De la mateixa manera, exigim que cessi el bloqueig contra els pobles de Cuba i Veneçuela, el principal obstacle del creixement econòmic del país i el benestar de la seva població.

Ens posem al servei de l'Hermanamiento Nou Barris – El Cerro, que porta a terme una tasca heroica en la solidaritat amb el poble de Cuba.

### **1.3.2 Orient Mitjà**

A Orient Mitjà, l'agressió colonial del règim de l'estat terrorista d'Israel s'ha intensificat contra Palestina. La Palestina ocupada viu sota un règim d'apartheid, en què els ciutadans i les ciutadanes d'origen palestí tenen menys drets que els colons i són considerats ciutadans i ciutadanes de segona. Cada cop queden menys pobles lliures a Cisjordània, on els colons tenen barra lliure per agredir, humiliar i assassinar a les ciutadanes palestines.

La situació va arribar al seu punt àlgid a Palestina amb la intensificació del genocidi del règim sionista a la Franja de Gaza, convertint-la en un camp de concentració a cel obert. Queden pocs edificis sense destruir a Gaza i les persones palestines que viuen a la Franja de Gaza viuen en situacions infrahumanes i en constant risc de desnutrició. La humiliació i la crueltat és tal que s'ha convertit en una pràctica habitual de les forces d'ocupació disparar contra la població civil en les poques oportunitats que tenen per recollir ajuda humanitària. Cada dia hi ha víctimes, les víctimes es compten ja amb desenes de milers de morts de les quals la meitat serien menors d'edat. La Franja es troba sota un bloqueig sota el qual el règim d'ocupació revisa i controla tot el que entra. Exigim la fi del genocidi, la fi del bloqueig a la Franja de Gaza, la descolonització total de la Palestina ocupada de la mateixa manera que la dissolució total de l'estat d'Israel.

El govern de l'Estat espanyol ha de decidir si està del costat de les forces d'ocupació d'Israel, o si està del costat del respecte dels drets humans i del poble palestí. La lluita de la Joventut Comunista al nostre estat ha d'estar centrada en la pressió i la mobilització perquè l'Estat espanyol trenqui relacions amb el règim sionista, exigeixi la fi del genocidi, exigeixi la dissolució de l'estat d'Israel i apliqui mesures coercitives contra el règim genocida, així com abandonar tota complicitat, directa o indirecta, amb el règim sionista, bloquejant accions per part dels seus aliats al territori de l'Estat espanyol que els doni suport material (vaixells, avions, etc.).

No podem ometre la resta d'agressions del règim sionista contra els pobles d'Orient Mitjà, com és el cas del Líban, país que pateix les constants agressions del sionisme, o la recent agressió del règim sionista cap a l'Iran, que ha comportat una escalada en les tensions regionals sense precedents, amb un resultat desastrós tant per l'estat d'Israel com per l'Iran i la resta de la regió. El satèl·lit nordamericà no parerà en les seves ànsies annexionistes amb l'objectiu d'assolir el seu somni del "gran Israel". El problema no és el primer ministre Benjamín Netanyahu – el qual originalment es deia Benjamín Mileikowsky; perquè la seva família va canviar el cognom, formant part de l'estratègia del sionisme de ressignificar les identitats dels colons per reivindicar-se com a legítims hereus de la terra - sinó la ideologia sionista sobre la qual es basa el règim genocida.

### **1.3.3 República Àrab Saharauí Democràtica**

Per altra banda, el poble de la República Àrab Saharauí Democràtica encara pateix la colonització del regne del Marroc. L'Estat espanyol ha de tenir un rol que es distanciï de l'entreguisme i servilisme total del PSOE – i tot el règim del 78 – a la monarquia que ara representa Mohamed VI. Ha de sumar en la lluita per la independència i descolonització del Sàhara. Ens solidaritzem amb la lluita del Front Polisari, únic representant del poble saharauí.

### **1.3.4 El Sahel**

Dins de l'escenari heterogeni africà trobem que la zona del Sahel és d'especial conflictivitat antiimperialista. En un conflicte perpetu entre els estats clients d'occident integrats a l'ECOWAS i els que es resisteixen al domini occidental (Burkina Faso, Mali, Níger, i Txad). En els últims anys, aquests darrers països han pogut expulsar les tropes franceses que romanien d'època imperial, expulsar a empreses que no respectaven els acords signats, nacionalitzar sectors clau de l'economia, i desenvolupar certa independència econòmica davant d'occident; cal esmentar també que Rússia i la Xina han estat unes aliades en aquests processos oferint suport militar, tècnic, econòmic i polític.

Té especial importància el cas burkinabé, liderat per la junta militar amb Ibrahim Traoré al capdavant, donat que el seu autor reconeix com la continuació del projecte de Thomas Sankara i té la direcció més propera al socialisme de tots els casos mencionats, exemplificat amb les polítiques de sanitat i educació públiques i gratuïtes, i d'educació ideològica de les masses.

Aquests països són dels principals defensors del panafricanisme i, com a comunistes, recolzen els seus projectes centrats en la sobirania nacional, la cooperació i la solidaritat internacional.

### **1.3.5 República Popular de la Xina**

Seguim amb deteniment el procés revolucionari que s'està portant a terme a la Xina. Aquesta nova formació socioeconòmica amb orientació socialista es presenta avui

en dia amb força com la gran contrahegemonia als Estats Units, amb la intenció d'establir les bases d'un nou ordre internacional basat en el multilateralisme i la no-ingerència.

Amb la proclamació de la República Popular de la Xina, la Nova Xina es va alliberar del feudalisme i el control estranger, assolint així la independència i el respecte a la seva sobirania. Entenent que el país encara està assentant les bases del socialisme, ofereix un esperit de model a seguir per la resta de països de la perifèria o de països del centre imperialista que vulguin caminar cap al socialisme i trencar amb l'hegemonia imperialista.

La trajectòria de la Xina, marcada per una forta planificació estratègica i una aposta pel desenvolupament econòmic, ha permès elevar el nivell de vida de centenars de milions de persones i reduir la pobresa de manera sense precedents. Aquestes transformacions han convertit la Xina en un actor fonamental en l'escenari internacional, capaç de desafiar la supremacia occidental i oferir alternatives reals als models neoliberals predominants.

El seu compromís amb el multilateralisme i el respecte a la sobirania dels pobles es reflecteix en la seva política exterior, que prioritza la cooperació, el diàleg i el desenvolupament mutu. Així, la Xina esdevé un referent per a aquells països que aspiren a una transformació social profunda, mostrant que és possible avançar cap al socialisme sense renunciar a la pròpia identitat i sobirania. Aquesta experiència, tot i les seves contradiccions i reptes, obre camins d'esperança per a les forces progressistes d'arreu del món.

#### **1.4 Enfront l'OTAN i el rearmament**

L'OTAN és un mecanisme de domini i defensa de l'hegemonia dels Estats Units. En els darrers anys, el govern nordamericà ha incomplert la promesa de no expandir-se cap a l'est, el qual ha provocat la reacció en la Federació Russa, que ha escalat fins a l'intent d'incloure a Ucraïna en l'aliança atlàntica, provocant així la invasió de Rússia a aquest país. L'OTAN ha redirigit els seus esforços cap a contenir a Rússia, assetjar a la Xina i exercir control sobre Orient Mitjà a través d'Israel. Tot això amb l'únic objectiu d'allunyar els països europeus de potencials socis comercials i defensar els interessos dels Estats Units.

La permanència de l'Estat espanyol en aquesta aliança és una mostra més del servilisme al capital estatunidenc per part de la nostra democràcia burgesa. La presència de bases militars estrangeres al nostre país és una pèrdua de sobirania i significa un perill pels nostres pobles en un context en què el govern dels Estats Units multiplica la seva agressivitat i amenaces militars cap altres països.

Un dels passos per assolir la sobirania del nostre poble és la desvinculació total amb l'OTAN – sortir de l'aliança – i desmantellar les bases militars dels Estats Units en el territori. Si Europa vol ser autònoma haurà de seguir també els mateixos passos.

Per aprofundir en una seguretat real, cal deixar enrere les lògiques de blocs de la guerra freda i substituir el model d'aliances militaristes per aliances diplomàtiques i polítiques que creïn llaços forts basats en la cooperació econòmica i comercial des de la sobirania i la igualtat de condicions. Avançar cap al multilateralisme és imprescindible per acabar d'una vegada amb les dinàmiques colonialistes i guanyar sobirania.

Per a construir el Moviment per la Pau, hem de desplegar aliances àmplies per a sumar moltes persones i organitzacions en aquest desafiament: organitzacions sindicals, organitzacions polítiques de l'esquerra transformadora, moviments socials, ONGs, organitzacions feministes, organitzacions ecologistes, organitzacions de migrants, organitzacions republicanes i un llarg etcètera.

### **1.5 Apostem per la seguretat humana i el dret a la tranquil·litat**

Per tal de sumar el nostre esforç en la conscienciació de la necessitat de lluita per la pau i l'organització popular per assolir-la, ens emplacem a redactar i treballar en la difusió d'un *Manifest de la Joventut per la Pau, la Seguretat Humana i el dret a un Futur Sostenible en Tranquil·litat* durant aquest mandat.

En aquest moment, en el nostre planeta hi ha impressionants avenços tecnològics que poden permetre viure dignament a tota la humanitat. Com es troben en mans de les elits capitalistes, la tecnologia està actualment al servei de la proliferació del capital.

Ens referenciem en el model de Seguretat Humana que va presentar Izquierda Unida en el seu document "Hacia un sistema alternativo de paz y seguridad" el passat 9 de maig de 2025. També compartim l'anàlisi que la Pau és el dret síntesi perquè sense Pau, la destrucció del planeta impossibilitaria la conquesta dels altres drets pels quals lluitem.

Hem d'abandonar l'enfocament militarista de seguretat per un de nou que posi en el centre les persones, el compliment dels drets humans i l'habitabilitat del planeta. Per això és imprescindible el decreixement econòmic i la transició cap a un model socialista que acabi amb la sobreproducció salvatge i innecessària per una part del planeta a costa de la misèria del sud global.

L'escalada bel·licista a la qual ens empeny la Unió Europea comandada des dels Estats Units atempta contra la tranquil·litat i el benestar dels pobles del món, de la mateixa manera que ho fa el capitalisme salvatge, empenyent-nos cap a la inhabilitat del planeta. L'ansietat davant del pànic mediàtic per la suposada imminent guerra sumat a l'ecoansietat enderroca l'esperança de la nostra generació. Tenim dret a un planeta habitable lliure de tota mena de violències, fins i tot les bèl·liques.

Per a posar en el centre la seguretat humana i el dret a la tranquil·litat caldrà organitzar a les joves treballadores per enderrocar els fonaments sobre els quals es basa el sistema capitalista, establir el socialisme i assolir el comunisme: l'únic sistema en el qual el conjunt del gènere humà serà lliure d'explotacions i misèria. Només així podrem exercir el nostre dret a la tranquil·litat.

## ***2. Anàlisi de l'extrema dreta a Espanya i Catalunya: una perspectiva materialista i feminista marxista***

### **2.1 Arrels estructurals i històriques de l'extrema dreta a l'Estat espanyol**

L'extrema dreta espanyola no és un fenomen conjuntural ni importat. És una expressió orgànica del desenvolupament històric del capitalisme a l'Estat espanyol i de la seva aliança amb formes autoritàries de dominació. Per entendre l'ascens de forces com VOX, cal remuntar-se a l'arrel franquista de l'Estat, que va ser perpetuada en la Transició a través d'un pacte de silenci i impunitat que va permetre la permanència dels aparells repressius, la judicatura franquista i l'estructura oligàrquica en el nou règim.

Durant la dictadura franquista, l'Estat va institucionalitzar el feixisme sota la forma del nacionalcatolicisme. Aquesta ideologia va estructurar l'Estat, l'educació, els mitjans i fins i tot la vida privada. La repressió sistemàtica de qualsevol dissidència, especialment del moviment obrer i comunista, va deixar una empremta profunda en la cultura política espanyola. Aquesta repressió va continuar durant la Transició, malgrat la legalització de partits com el Partit Comunista d'Espanya (PCE), que van jugar un paper decisiu per a la millora de les condicions de vida de la classe treballadora.

El PCE i el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) va ser dues forces essencials en la lluita contra el franquisme. Amb una presència destacada a la clandestinitat i al moviment obrer, el PCE va resistir la dictadura i va articular una alternativa democràtica amb profund arrelament popular. No obstant això, durant la Transició, el PCE es va veure pressionat a acceptar unes exigències per part de l'aparell del règim que, en la pràctica, va implicar renúncies tàctiques importants davant les estructures franquistes que es continuaven mantenint. Aquesta estratègia va ser una aposta pel desenvolupament d'una democràcia que va portar conquestes socials, fent fracassar l'estratègia d'obertura del règim.

Aquesta continuïtat va generar un sòl ideològic profundament patriarcal, catòlic, ultranacionalista i reaccionari que mai va ser qüestionat seriosament per les institucions del règim del 78, ja que aquestes es van confeccionar precisament per a seguir perpetuant aquest rerefons ideològic a través de l'estat del benestar confeccionat pel PSOE. L'educació, els mitjans de comunicació i els discursos oficials van reproduir una visió del món basada en l'ordre, l'autoritat i la desigualtat naturalitzada. Això crea un terreny fèrtil perquè, en temps de crisi, aquestes idees

tornin a emergir com a solucions aparentment radicals, però funcionalment conservadores.

En aquest context, VOX, el PP i altres forces reaccionàries no representen una ruptura amb el sistema, sinó una actualització del franquisme a les necessitats del capitalisme del segle XXI: més autoritarisme, més misogínia i més repressió.

## **2.2 La crisi del capitalisme i les condicions materials per a l'ascens de l'extrema dreta**

La crisi econòmica de 2008 i la crisi social derivada de la Covid, han estat un dels elements catalitzadors de l'actual moment polític. L'empobriment de les classes populars; la destrucció del teixit industrial; la pèrdua de drets laborals i socials que fan evidents les limitacions de la socialdemocràcia; la corrupció sistemàtica del bipartidisme; la precarització vital; i la mercantilització de tots els àmbits de la vida han generat una profunda desafecció envers la política institucional.

La classe treballadora expressa aquest malestar en tres vessants: Una part de les masses es mobilitza cap a alternatives de transformació progressistes i revolucionàries; una segona part de la classe treballadora se sent atreta pel neoliberalisme modern que elimina la lluita de classes del discurs; i finalment la tercera vessant cau en mans del discurs de l'extrema dreta. Aquest darrer discurs no ofereix solucions reals, sinó un relat aparentment simplista i emocional que identifica bocs expiatoris (migrants, feministes, persones en situació de pobresa) i promet un retorn imaginari a un ordre que mai no va ser just. D'aquesta manera, l'extrema dreta ofereix solucions superficials i aparentment atractives a problemes que són estructurals, i tenen una arrel econòmica.

El paper de l'Estat espanyol en la gestió neoliberal de la crisi ha estat clau per entendre aquest procés. Les polítiques d'austeritat imposades per la Unió Europea, assumides tant pel PSOE com pel PP, van aprofundir les desigualtats socials i van trencar el vincle entre sectors populars i la representació institucional. Aquest buit, en un primer moment va ser ocupat per moviments i forces d'esquerres que arran del 15M es van consolidar en forces polítiques que qüestionaven el bipartidisme hegemònic de l'Estat espanyol. Amb l'arribada d'aquestes forces al govern, i amb una gestió en majoria del PSOE, el buit que inicialment ocupaven les forces d'esquerres ha passat a ser ocupat parcialment per moviments reaccionaris que aprofiten el discurs de la "seguretat", l'autoritat i l'odi per articular-se com a alternativa.

Un altre procés que la dreta va saber usar per a promocionar-se va ser l'anomenada Crisi dels Refugiats dels 2010. La percepció d'una immigració descontrolada va ser, i continua essent, aprofitada pels sectors tant de dreta radical com tradicional per a justificar la necessitat de polítiques autoritàries. Aquesta justificació té tres potes: primerament, capitalitza en la por de la pèrdua de la identitat racial europea, amb

teories com el gran reemplaçament; també, donat el fracàs de les economies europees d'integrar aquesta població en el seu teixit econòmic, quan les comunitats migrades són vulnerables i han de recórrer a l'ocupació, per exemple, per a sobreviure es fa un discurs racista dirigit cap a elles; i, en últim lloc, el discurs feminacionalista i homonacionalista desenvolupat ha permès a la dreta atreure a sectors que tradicionalment estarien oposats a ella i integrar-los en les seves campanyes i missatge.

Aquest últim factor ha portat a una dreta radical amb una important feminització. D'aquest procés tenim exemples globals com Marine Le Pen, Alice Weidel, i estatals com Isabel Díaz Ayuso o Sílvia Orriols. Això, conseqüència del feminisme liberal hegemònic en les darreres dècades, ha permès a la dreta rentar la seva imatge "d'home blanc cis hetero" per a integrar diversitats dins seu sense necessàriament lluitar a favor seu.

L'extrema dreta aprofita també la crisi de la masculinitat hegemònica per reforçar rols tradicionals i jerarquies de gènere. Davant la por de perdre privilegis materials i simbòlics, ofereix seguretat a canvi de submissió, autoritat a canvi de llibertat. Així, canalitza el malestar popular en una direcció funcional al capital.

### **2.3 El feminisme marxista com a motor d'hegemonia i objectiu central de la reacció**

Els últims anys han vist una expansió i aprofundiment del feminisme de classe com a força hegemònica en les lluites populars. Aquest feminisme, lluny del liberalisme institucional, denuncia la doble explotació de les dones dins del sistema capitalista patriarcal: l'explotació en l'àmbit productiu (treball mal pagat o precari) i en l'àmbit reproductiu (cures, llar, afectes). Aquesta anàlisi integral, hereva de les aportacions de Silvia Federici, Angela Davis, Rosa Luxemburg, Alexandra Kollontai o Claudia Jones, qüestiona les bases mateixes del sistema.

Aquesta força política ha estat capaç de mobilitzar milions de persones, de generar espais de resistència i d'articular una alternativa real al capitalisme patriarcal. Per això, l'extrema dreta la identifica com un enemic principal. Les seves campanyes contra les lleis de violència de gènere, la diversitat sexual, l'educació afectivosexual o les quotes d'igualtat no són només reaccions morals: són estratègies polítiques per desmantellar les estructures que qüestionen el poder patriarcal.

El masclisme reaccionari no és només un conjunt de prejudicis individuals, sinó una forma concreta de poder al servei de la dominació de classe. És una eina del capital per dividir la classe treballadora i frenar la seva organització. El feminisme marxista, en canvi, uneix les lluites i revela les arrels comunes de l'opressió. Quan les dones treballadores es mobilitzen, no només qüestionen el patriarcat, sinó també el capitalisme que el sustenta.

El feminisme de classe és avui una de les principals formes d'organització i consciència col·lectiva de la joventut. És també una escola de militància, de solidaritat i d'autoorganització. L'extrema dreta ho sap, i per això hi dedica una guerra cultural i política de primer ordre, ja sigui a través dels mitjans de comunicació tradicionals com a través figures influents a internet reaccionàries que perpetuen el seu discurs.

## **2.4 L'extrema dreta com a fracció política del capital i eina de control social**

L'extrema dreta juga un paper estratègic dins l'estat capitalista. Quan les formes democràtiques burgeses esdevenen ineficaces per mantenir l'ordre, el capital pot recórrer a formes autoritàries per salvaguardar els seus interessos. Això ho analitzava amb claredat Nicos Poulantzas: l'Estat no és un actor neutre, sinó un camp de lluita on el capital organitza la seva dominació.

L'extrema dreta representa una fracció del bloc de poder que defensa una sortida autoritària a la crisi: més repressió, més control social, més jerarquia. Davant les mobilitzacions feministes, obreres, juvenils o antiracistes, proposa l'aplicació de l'ordre per la força, l'austeritat moral i la criminalització de qualsevol dissidència.

Això es tradueix en una ofensiva legislativa i mediàtica contra l'esquerra, en la militarització de l'espai públic, en l'ús polític de la justícia i en la repressió de la protesta. No es tracta d'un fenomen electoral, sinó d'un projecte de poder que articula interessos econòmics, ideològics i culturals. L'aliança entre fons d'inversió, grups mediàtics, sectors de l'Església, la judicatura i partits d'extrema dreta és un fet constatable i creixent.

A Catalunya, aquesta articulació té certes particularitats. L'únic eix que dona lloc a la mobilització de classe, és l'eix capital-treball, és a dir, dreta-esquerra. No obstant això, no podem negar que en els darrers anys apareix un doble eix, independentista-unionista i dreta-esquerra. En aquest, trobem que l'extrema dreta s'ha desenvolupat de forma diferent en les dues tradicions. Si bé el bàndol unionista, representat majoritàriament per PP i Vox, combina un nacionalisme espanyolista agressiu amb una defensa de l'ordre econòmic neoliberal i un rebuig explícit al feminisme. L'independentista, representat majoritàriament per Aliança Catalana i Junts per Catalunya, recull part del discurs progressista del Procés, el feminacionalisme i homonacionalisme, i un discurs d'un fals alliberament nacional, amb una retòrica fortament xenòfoba i racista; econòmicament, aparentment no s'adhereix a un neoliberalisme tradicional, sinó que seria una proposta més propera a un corporativisme on l'estat tindria un paper important en l'economia, exemplificat en la seva proposta proteccionista i amb intervenció de l'estat a favor de les empreses que segueixin la seva línia. Per tant, és una proposta econòmica semblant al feixisme tradicional. No obstant analitzar el doble eix, veiem com aquestes dues línies tenen

la mateixa funció: redirigir el conflicte social, desactivar lluites i preservar els privilegis de classe i de gènere.

## **2.5 L'auge dels projectes esquerranistes, una eina més del capital**

En els últims anys també ens hem trobat amb una mobilització considerable de la joventut d'esquerreres, aquesta, malgrat tot, ho ha fet en projectes esquerranistes que no considerem que lluitin de forma correcta la nostra lluita.

Aquests projectes neguen la utilitat que poden tenir les institucions liberals en la nostra lluita i qualsevol forma d'organització que no estigui controlada per la seva línia política, adoptant, en canvi, postures sectàries, a vegades no llegides, a vegades només llegides i sense cap mena de pràctica.

L'auge d'aquests moviments ha suposat un sotrac en el conjunt d'organitzacions d'esquerra, absorbint i paralitzant estructures establertes, i creant-ne de paral·leles quan això no és possible, de la mateixa manera que s'han emportat gran part del capital humà, tant d'aquell que ha començat a mobilitzar-se com d'aquell que ja participava en alguna organització preexistent.

Nosaltres entenem que aquest procés és un símptoma de la crisi del capital i del fracàs de les organitzacions marxistes-leninistes de crear una hegemonia sòlida tant en les seves organitzacions com en el conjunt de moviments d'esquerra. També entenem que aquests projectes tenen la funció de dividir a la classe treballadora i afeblir la seva lluita, i que el nostre deure en els espais on ens puguem trobar amb ells és afeblir la seva influència i lluitar per propostes que s'adaptin a les realitats materials de cada cas.

## **2.6 Estratègia comunista davant l'extrema dreta: organització, hegemonia i combat cultural**

Davant aquest escenari, l'esquerra revolucionària ha de respondre amb una estratègia clara i cohesionada. No n'hi ha prou amb el rebuig moral a la reacció: cal oferir una alternativa sòlida i arrelada. Aquesta alternativa ha de combinar:

- **Organització de base:** presència constant als barris, als centres d'estudi, als centres de treball. Cal reconstruir el teixit popular i sindical, enfortir les assemblees i els espais d'autodefensa feminista.
- **Formació ideològica:** aprofundir en la lectura marxista del present. Entendre les arrels materials del masclisme, del racisme i de la repressió. Difondre aquestes idees entre la joventut.
- **Hegemonia cultural:** generar relat. Construir mitjans, discursos, símbols i referents que connectin amb la realitat de la classe treballadora. Fer del feminisme de classe una proposta majoritària.

- **Combat polític:** disputar institucions, però sense perdre l'horitzó revolucionari. Utilitzar les eines disponibles per avançar en drets i consciència, sense caure en el reformisme impotent.

També cal reconèixer la necessitat d'articular un front ampli contra el feixisme, que no dilueixi els continguts revolucionaris sinó que els posi al servei de la construcció d'un bloc històric alternatiu. Aquesta articulació ha de ser feminista, antiracista, anticapitalista i ecologista. Ha de néixer de les lluites, no dels despatxos.

Només una força comunista, organitzada, arrelada i amb una proposta integral pot fer front a l'ofensiva reaccionària. I el feminisme marxista ha de ser-ne un eix central, no com a sector afegit, sinó com a columna vertebral de la proposta emancipadora.

## **3. Feminisme**

### **3.1 Història del feminisme: D'on venim?**

El feminisme marxista és l'únic feminisme que integra la lluita de la classe treballadora i l'emancipació de la dona. La societat actual és masclista, aquesta educa i socialitza a les persones establint uns rols determinats que fomenten la desigualtat i discriminacions, la qual cosa relega el paper de la dona a l'exclusivitat de les cures i els treballs precaritzats mentre se la converteix en un objecte sexual i mercantilitzat.

El feminisme marxista és un pensament que analitza l'opressió de la dona a través del prisma del materialisme històric. El capitalisme i el patriarcat es retroalimenten i fomenten un ecosistema que oprimeix a la classe treballadora i, evidentment, per doble partida, a les dones.

Pel sistema capitalista és fonamental que la dona segueixi tinguin un paper rellevant dins del nucli familiar, per això el feminisme també qüestiona la família tradicional, perquè la dona és l'encarregada de criar i cuidar aquella mà d'obra d'un sistema que serveix per explotar a la mateixa classe treballadora; i, per tant, seguir alimentant aquest sistema capitalista.

Si parlem de la història del feminisme, hem de comentar que aquest ha passat, i passa, per diferents fases on s'accentua més una reivindicació o una altra del moviment.

Primerament, encès el moviment per l'espurna de la Revolució Francesa, tenim un feminisme liberal clàssic centrat en la conquesta de drets civils i polítics. El moviment feminista prioritzarà aquesta lluita des de principis del segle XVIII, amb representants en Olympe de Gouges o Mary Wollstonecraft, fins a principis i mitjans del segle XX, amb el moviment sufragista com a un dels majors referents.

Quan aquests drets van ser assolits, com a mínim de forma prou satisfactòria a la majoria d'Europa, el moviment feminista lluitarà per a la igualtat en l'àmbit laboral, els drets reproductius, i en contra de l'opressió patriarcal en la vida quotidiana, en aquest moment destaquen autores com Simone de Beauvoir i Kate Millet.

Aquest segon enfocament de la lluita decaurà en trobar certes victòries i derrotes, però la incorporació de les diferents diversitats de gènere i ètniques en el moviment donaran un nou paradigma al feminisme, adquirint una major interseccionalitat afegint-hi els factors racials o aquells que fan referència a la identitat de gènere o l'orientació sexual a la seva anàlisi.

Actualment, les xarxes socials digitals han absorbit una part considerable del moviment feminista, i s'han portat reivindicacions digitals que s'han centrat en la violència de gènere, l'assetjament sexual i la desigualtat persistent.

Aquest esquema, malgrat no ser aplicable a tot el món, és el que millor s'adapta al feminisme històricament i actualment hegemònic en l'Europa occidental. Com podem veure, aquest és un feminisme liberal que no ha sabut trobar en el capital l'origen de l'opressió patriarcal, i que ha permès reformar l'opressió de la dona sense alliberar-la.

I on són les dones de classe treballadora? Paral·lelament amb les sufragistes, teníem el feminisme marxista amb dones molt rellevants com Alexandra Kollontai (1872-1952), destacada revolucionària bolxevic i defensora dels drets de les dones. Després de la revolució d'octubre, va ser nomenada Comissària del Poble per l'Assistència Pública, promovent polítiques com el dret a l'avortament, el divorci i la creació de llars d'infants; a més a més, era activista dels drets reproductius i va ser una de les primeres pensadores en escriure sobre l'abolició de la prostitució i la conscienciació i problemàtiques de les violències masclistes.

I no podem oblidar altres referents històrics que ens omplen de coneixement i d'orgull, com per exemple, Clara Zetkin, líder socialista alemanya i que va ser una de les primeres dones en organitzar el Dia de la Dona Treballadora, dia encara reivindicatiu.

Rosa Luxemburg, teòrica marxista i activista revolucionària, defensora de la igualtat de gènere dins del moviment obrer; Nadezhka Krúpskaya, educadora i revolucionària bolxevic, precisament no va ser rellevant per ser la dona de Lenin, sinó per treballar per la promoció de l'educació per a les dones, en aquell moment analfabetes.

No ens podem oblidar de Dolores Ibárruri, figura emblemàtica del comunisme del nostre país i defensora dels drets dels i les treballadores durant la Guerra Civil; i, entre altres dones, hem de destacar a Dulcinea Bellido, una de les fundadores del Movimiento Democrático de Mujeres, capaç de teixir unes aliances amb totes les dones de la península per ajudar a camarades i fer la lluita de l'emancipació de la dona en una època convulsa i plena de pors.

### **3.2 Actualitat del feminisme: activisme i context**

El 2018 va ser una època en què el feminisme estava en una situació de lluita constant i reivindicació constant, a conseqüència d'una desgràcia com *la manada*, moltes dones es van agrupar i organitzar per aturar la violència masclista. Arran d'això, tenim ara la llei *Solo Sí es Sí*, on posa el consentiment en el centre i valora que una agressió no és el mateix que un abús.

D'aquesta manera i amb un context a favorable, i un discurs de feminisme de classe – dins del que es podia en un context capitalista – el feminisme fins fa molt poc era una ideologia de consens i un pensament hegemònic. I com tota hegemonia, va néixer una contrahegemonia: la de la misogínia i la violència masclista en potència, impulsada per l'extrema dreta. Aquesta ideologia ara hegemònica ha penetrat en

persones no polititzades. La mostra més evident són els *incels*, homes joves amb masculinitat fràgil que han trobat en l'antifeminisme la forma de vida que els ajuda a implementar la seva misogínia en l'acte d'amagar el patiment de la seva fragilitat.

Com s'esmenta anteriorment, ens trobem en un moment a on l'activisme es basa en exposar-se en xarxes socials digitals, fet contraproduent a causa que els discursos d'odi cap a les dones han anat exponencialment en creixement. Aquestes plataformes, sense censura i control, fomenten que, qui tingui més diners, pugui tenir més accés a ser vist per altres persones i sigui més fàcil poder difondre actituds que solen ser denigrants per la classe treballadora.

Des del 2020, i parlem en matèria juvenil, el TikTok ha sigut la xarxa social més visualitzada, on qualsevol persona amb un telèfon és capaç de divulgar qualsevol opinió amb l'excusa de "la llibertat d'expressió". Això suposa un greu problema per a la classe treballadora, i sobretot per a les dones, totalment exposades a comentaris masclistes i denigrants.

Des de les conductes tòxiques de les dones tradicionals (*Tradwife*), tendències (trends) com *i tot així em vaig quedar* i podcasts d'homes amb masculinitat fràgil que fan a entendre els joves que les dones han de tenir unes actituds i conductes tradicionals per ser una *dona d'alt valor*, no és casualitat que el 54% de la població de l'Estat espanyol l'any 2024 opinava que les dones hem arribat massa lluny en el feminisme; i tampoc és casualitat que ens trobem casos de violència masclista, pedofília i prostitució cada setmana en el nostre país.

Si parlem de denúncies, en el segon semestre del 2024, els jutjats de violència sobre la dona en Espanya, van rebre 50.536 denúncies, la qual suposava un augment del 4,79% respecte a l'any passat; al llarg de l'any es van registrar 34.684 dones de víctimes de violència de gènere en procediments amb mesures cautelars o ordres de protecció.

Cada dia es presenten més de 560 denúncies per violència de gènere i 55 per violència sexual, de les quals 13 són per violacions.

En 2024, 47 dones van ser assassinades per les seves parelles o exparelles en Espanya, a més de registrar a 9 menors assassinades per violència vicària.

En 2025, fins a principis de maig, s'han registrat almenys 11 dones assassinades per violència de gènere.

En aquestes dades es reflecteix la perseverança i la gravetat de la violència masclista en Espanya, subratllant la necessitat immediata de continuar creant i reforçant mesures de prevenció, protecció i sensibilització en tots els àmbits de la societat.

I Per això, el feminisme marxista posa en valor l'educació mentre estableix com essencial la implementació de polítiques que garanteixin unes bases materials que

empoderin i emancipin a les dones treballadores. Mentre hi hagi misèria, explotació i dependència econòmica, la dona no podrà emancipar-se definitivament. És per això que a més a més de la difusió d'educació sexual-afectiva basada en el consentiment i el respecte apostem per l'organització en els moviments feministes i per la implementació i execució de polítiques públiques feministes que garanteixin drets per a la classe treballadora i en especial la dona. Hem d'incidir en la materialitat més propera, responant als comentaris masclistes; exercint la sororitat entre dones i camarades; i començar per casa: feminitzant la nostra organització.

### **3.3 Prostitució del segle XXI**

S'han parlat de les dones assassinades fins al moment, però les dones en situació de prostitució són dones que viuen en una violència constant i que no són considerades víctimes de violència masclista. La prostitució és violència sexual i la màxima expressió de la relació inseparable entre els sistemes patriarcal i capitalista, on es veu al cos femení com objecte de consum masculí que es pot obtenir a canvi d'una quantitat de divises tangibles, posant així preu a la dignitat humana, el que vulnera els drets humans fonamentals. El poder no vol que qüestionem fermament ni que condemnem aquesta pràctica perquè això suposaria qüestionar el sistema vigent, el sistema capitalista, el que les elits burgeses i masculines no volen.

Espanya, sent el tercer consumidor de prostitució de tot el món i el primer d'Europa, no podríem estar a la cua en utilitzar plataformes com TikTok per seguidament convidar-les a exposar-se a plataformes com OnlyFans amb la falsa promesa d'obtenir ingressos fàcils i quantiosos. La major part d'ingressos en aquestes plataformes es concentra en poques dones prostituïdes a OnlyFans mentre la dona prostituïda mitjana obté ingressos escassos.

En Espanya, OnlyFans ha experimentat un notable creixement, posicionant-se en una de les plataformes de major nombre de creadores de contingut a nivell mundial, sent les dones les que creen aquest contingut i els homes el consumidor. És a dir, el 97% són dones – són el producte – i ells, majoritàriament de 24 a 44 anys, són qui paguen per aquest “servei”.

Aquest és un risc que afecta directament les dones joves, ja que existeix un risc en què vegin la plataforma per obtenir ingressos de forma ràpida - la qual cosa és falsa -, basant el seu valor en l'explotació del seu cos. Moltes d'elles després tenen dificultats per abandonar la plataforma a conseqüència de la sobreexposició i possibles xantatges. Evidentment, estem parlant d'un problema de classe, a conseqüència que les dones en situació de vulnerabilitat, trobin aquesta via com acceptable.

Com a feministes marxistes estem en contra de qualsevol explotació sexual i reproductiva de la dona, i reivindiquem que les dones no som objectes sexuals i que existeix una voluntat viciada quan una accedeix a vendre el seu cos.

Aquest marc desigual produeix una pressió a aquelles dones, de vegades menors, a produir contingut cada cop més explícit per aconseguir una recompensa econòmica que en la major part dels casos no arribarà, fent que moltes recorrin finalment, de manera voluntària, al sistema prostitucional tradicional, finalitat d'aquesta plataforma. Així doncs, OnlyFans no és res més que la porta més fàcil per captar a joves per seguir explotant-les i mercantilitzant-les.

### **3.4 Capitalització del feminisme liberal**

Dins d'aquest marc social, existeixen opinions contràries a la feminista marxista i que considerem igual de perjudicials que les corrents que neguen el feminisme. Hi ha corrents, considerades feministes que donen suport a la llibertat sexual i la capitalització dels cossos de les dones. Mentre que nosaltres estem en contra dels ventres de lloguer, l'explotació sexual i la violència masclista en totes les seves expressions, el feminisme liberal és aquell que li va millor al capitalisme a conseqüència que no va a l'arrel del problema i tampoc es qüestiona res que faci trontollar les bases del sistema.

El feminisme liberal és aquell que va emmascarat sota la bandera de la llibertat i la igualtat, que reivindica un "empoderament" de la dona dins del sistema capitalista, és a dir, dins de l'explotació sexual i reproductiva. Aquests discursos estan buits de contingut i ho basen tot en l'exhibició del cos femení, com si fos quelcom nou o que mai abans ha sigut exposat en públic. Una de les coses que ens ha ensenyat la Història de l'Art és que hi ha moltes dones despulades i cosificades, on sempre ha sigut la visió de l'home qui s'ha encarregat de donar-les aquell paper.

Així doncs, el feminisme liberal és el mateix que volen que cali dins les ments de les dones, fent sentir que estem fent una reivindicació mentre realment s'està jugant el mateix paper que el que sempre t'ha donat la història: ser un objecte sexual.

Les feministes marxistes lluitem per l'alliberament de la sexualitat femenina basada en el consentiment. Apostem per abolir els rols de gènere i acabar amb les actituds sexistes que oprimeixen les dones. Hem de posar els nostres esforços al servei de l'organització feminista i la lluita de classes: només d'aquesta manera assolirem l'emancipació col·lectiva de la classe treballadora i de la dona posant fi al genocidi masclista.

## ***4. La cultura, un baluard democràtic de la classe treballadora***

### **4.1 Introducció**

“La cultura no és un luxe, sinó una necessitat.” Aquesta afirmació, senzilla però carregada de significat, resumeix una de les tesis centrals del moviment comunista sobre la cultura. La cultura no és un àmbit neutre o accessori de la vida social. Com recordava Marx a *La ideologia alemanya*, les idees dominants en cada època són sempre les idees de la classe dominant, i la cultura —entesa la cultura com l’univers de valors, coneixements, formes artístiques i pràctiques socials— reflecteix i reproduïx les relacions materials i les estructures de poder existents.

Antonio Gramsci, amb el concepte d’hegemonia cultural, va aprofundir encara més en aquesta anàlisi. Segons ell, la burgesia manté la seva dominació no només a través del control dels mitjans de producció i de l’aparell de l’Estat, sinó també imposant una visió del món que presenta les relacions de dominació com a naturals, inevitables i fins i tot desitjables. La cultura, per tant, esdevé un instrument fonamental per a la reproducció de l’ordre capitalista.

Per a la classe treballadora, la cultura ha estat sempre un terreny de disputa. D’una banda, pot esdevenir un instrument d’alienació i reproducció de l’ordre establert; de l’altra, és una eina potent d’emancipació, de construcció de consciència de classe i d’organització col·lectiva. Recuperar i crear una cultura arrelada en les experiències, necessitats i aspiracions de la classe treballadora no és només un acte creatiu, sinó una acció revolucionària.

### **4.2 La cultura com a camp de lluita de classes**

#### **4.2.1 La cultura com a instrument d’alienació**

Des de la perspectiva marxista-leninista, la cultura sota el capitalisme tendeix a reproduir els valors de la classe dominant. Aquesta funció ideològica es manifesta a través de diferents mecanismes: l’educació formal, els mitjans de comunicació, la indústria cultural i l’entreteniment. Com ja van advertir Adorno i Horkheimer a *La Dialèctica de la Il·lustració*, la cultura de masses transforma l’art i el pensament crític en productes de consum passius, desposseint-los de la seva capacitat transformadora.

La cultura dominant promou el conformisme, l’individualisme i la competència, invisibilitza les relacions d’explotació i opressió i legitima l’ordre social existent. La idealització de l’èxit individual, la glorificació de l’empresa privada i la banalització de la lluita social són només alguns exemples d’aquest procés d’alienació.

#### **4.2.2 La cultura com a eina d'emancipació**

Malgrat aquesta realitat, la història del moviment obrer demostra que la cultura pot ser també una eina d'emancipació. Des de la Comuna de París fins a la Revolució d'Octubre, les revolucions populars han anat acompanyades de moviments culturals que han trencat amb l'hegemonia burgesa i han impulsat formes culturals arrelades en la realitat i les necessitats de la classe treballadora.

A Catalunya, l'extensió dels Ateneus populars, les escoles racionalistes i les cooperatives de consum a finals del segle XIX i principis del XX van ser exemples clars d'aquesta articulació entre cultura i lluita social. Durant la Guerra Civil, el PSUC i altres forces populars van posar la cultura al servei de la revolució social i la defensa de la República, amb campanyes d'alfabetització, teatre popular, corals i grups musicals militants.

La cultura emancipadora no només informa i educa, sinó que construeix comunitat, genera identitat col·lectiva i reforça la solidaritat entre les capes populars. És una cultura que parteix de la realitat material de la classe treballadora i promou valors com la cooperació, la igualtat i l'esperit crític. És una cultura que ha de ser extensiva a les masses, que ha de popularitzar i donar visibilitat a les figures, les experiències i els discursos de classe, trencant amb la tendència actual d'elevat exclusivament veus burgeses o alienes a la realitat popular.

### **4.3 La situació actual: neoliberalització, precarietat i invisibilització de la cultura de classe**

#### **4.3.1 Mercantilització i concentració mediàtica**

L'actual fase neoliberal del capitalisme ha aprofundit la mercantilització de la cultura. Amb la globalització, la financerització i la digitalització, la producció i el consum cultural han estat sotmesos a la lògica del benefici, la velocitat i l'entreteniment superficial. Grans corporacions mediàtiques i tecnològiques (com Meta, Google, Disney o Spotify) controlen l'accés i la difusió de continguts culturals, concentrant el poder i reduint la diversitat.

Aquest procés no només limita la llibertat d'expressió, sinó que transforma la cultura en un producte i l'espectador en un consumidor passiu. Les plataformes digitals imposen criteris de viralitat i rendibilitat per sobre de la qualitat i la crítica social. La cultura esdevé així una eina d'evasió, no de reflexió.

A més, aquesta dinàmica ha comportat una invisibilització sistemàtica dels discursos de classe i de les figures referents de la cultura popular i obrera. La cultura hegemònica amplifica únicament veus afins als valors neoliberals, mentre silencia, margina o ridiculitza les expressions culturals crítiques i les experiències de la classe treballadora. En comptes de projectar a les masses artistes i pensadors compromesos

amb les lluites socials, es promocionen figures buides i alienadores que reforcen l'*statu quo*.

### 4.3.2 Precarització de les treballadores culturals

Aquesta mercantilització acompanyada d'una precarització extrema dels treballadors i treballadores de la cultura. Artistes, músics, actors, escriptors i tècnics viuen una situació de vulnerabilitat estructural. Molts treballen sense contracte, sense alta a la Seguretat Social i amb remuneracions miserables o inexistents. És habitual que músics, per exemple, siguin pagats amb un simple sopar o una beguda després de jornades laborals de més de 8 hores entre assajos, muntatge i actuació.

Aquesta realitat afecta tant els sectors artístics tradicionals com a les noves formes culturals digitals (creadors de contingut, artistes audiovisuals, etc.). La manca de drets laborals, la intermitència i la inseguretat econòmica limiten la capacitat de produir una cultura crítica, lliure i accessible.

## 4.4 La cultura, el temps lliure i l'organització col·lectiva

### 4.4.1 L'expropiació del temps lliure

El capitalisme oprimeix la classe treballadora no només a través del salari i les condicions laborals, sinó també **expropiant el nostre temps**. La necessitat de treballar jornades llargues i l'estrès associat a la precarietat fan que una part important de la població no tingui ni temps ni energia per a la formació, la cultura, l'oci o l'organització col·lectiva.

Aquesta privació no és casual. Com deia Paul Lafargue a *El dret a la peresa*, l'obligació constant de treballar redueix la capacitat crítica i impedeix la construcció de consciència de classe. Sense temps per pensar, crear i trobar-se, la classe treballadora queda aïllada i desmobilitzada. Per això reivindicuem que **el temps lliure també és revolucionari**: ens permet formar-nos, organitzar-nos i lluitar.

### 4.4.2 La cultura com a trinxera antifeixista

En l'actual context d'auge de l'extrema dreta i els discursos d'odi, la cultura és una trinxera fonamental. El feixisme es nodreix de la por, la ignorància i la divisió. Promoure una cultura crítica, inclusiva, feminista i antiracista és clau per defensar els drets democràtics i la cohesió de la classe treballadora.

Necessitem una cultura popular que visibilitzi les aportacions de les dones treballadores, de les cultures d'origen migrant i de les experiències LGTBI+, que trenqui amb el patriarcat, el racisme i l'LGTBIfòbia, i que posi al centre valors de solidaritat, justícia i igualtat.

## **4.5 Conclusions i línies de treball**

### **4.5.1 Democratitzar l'accés a la cultura**

La cultura, entesa com a espai de formació crítica i desenvolupament integral, no pot continuar sent un privilegi d'una minoria amb recursos. Per la classe treballadora, la cultura ha de ser un dret col·lectiu i universal. Per això, exigim una aposta decidida per ampliar i apropar l'oferta cultural a totes les persones, especialment a les que, per raons materials, han estat sistemàticament excloses. Cal un increment substancial de la inversió pública que garanteixi una xarxa d'equipaments culturals de qualitat, descentralitzada i gratuïta o de baix cost: biblioteques, ateneus, centres cívics i teatres municipals han d'esdevenir espais accessibles per a totes.

Així mateix, cal reforçar el paper de l'educació pública com a eina de democratització cultural. Incorporar l'art, la música, la literatura i la reflexió crítica als currículums escolars, no com a activitats marginals, sinó com a pilars del coneixement, és imprescindible per empoderar les noves generacions de la classe treballadora. A més, en una societat digitalitzada, garantir l'accés lliure i universal a internet i a recursos digitals culturals – així com educar en l'ús conscient i responsable d'aquests – és una nova frontera que no podem abandonar en mans del mercat.

### **4.5.2 Defensar els drets laborals dels treballadors i treballadores culturals**

Darrere cada obra artística hi ha hores de treball, creativitat i esforç que sovint queden invisibilitzats i, el que és més greu, infravalorats i explotats. La precarització estructural del sector cultural —especialment en la música, les arts escèniques i la producció audiovisual— condemna milers de treballadors i treballadores a acceptar condicions indignes: actuacions no remunerades o pagades amb un sopar, jornades interminables sense contracte ni alta a la Seguretat Social i una inseguretat econòmica crònica. Aquesta situació, lluny de ser una excepció, és la norma.

Per revertir aquesta realitat, cal una regulació laboral clara que garanteixi la contractació regularitzada, la protecció social i una remuneració justa i establerta per convenis sectorials específics. A més, és imprescindible reconèixer, crear consciència en la societat i adaptar el sistema de cotitzacions a la realitat intermitent d'aquest sector, i impulsar la sindicació i l'organització col·lectiva de les persones treballadores culturals per defensar els seus drets amb força.

### **4.5.3 Popularitzar i projectar una cultura de classe a les masses**

No n'hi ha prou amb accedir a la cultura; cal que aquesta cultura parli des de, per i amb la classe treballadora. Actualment, la cultura hegemònica projecta i reproduïx els valors i interessos de les elits, invisibilitzant les veus populars i alimentant un relat que despolititza i desclassa. És per això que una tasca fonamental del moviment

comunista ha de ser la creació, difusió i promoció de continguts culturals arrelats a les experiències i necessitats de la classe treballadora. Hem de visibilitzar artistes, escriptors, músics i creadors que expressin les realitats materials i les lluites de la nostra classe. Cal fomentar la proliferació d'espais alternatius —ateneus, festivals populars, mitjans de comunicació alternatius— que serveixin com a plataformes per aquesta cultura crítica i emancipadora. La recuperació de la memòria històrica de les expressions artístiques populars, així com la producció de nous continguts que combinin cultura i formació política, són peces clau per construir consciència de classe des de la creativitat i l'emoció.

#### **4.5.4 Promoure la creació cultural juvenil i popular**

Les noves generacions treballadores han de poder construir la seva pròpia cultura, contemporània i compromesa, sense dependre de les lògiques mercantils o elitistes. Sovint, però, la manca de recursos materials, espais i suport institucional impedeix que aquesta creativitat es desplegui plenament.

Per això defensem la necessitat d'impulsar infraestructures públiques que facilitin l'accés gratuït a sales d'assaig, tallers, equips audiovisuals i altres eines de producció cultural. Cal finançar projectes juvenils amb contingut social i establir xarxes de suport entre col·lectius creatius populars, generant una comunitat que produeixi cultura des de baix i al servei de la transformació social.

#### **4.5.5 Reivindicar la reducció de la jornada laboral i la recuperació del temps lliure**

El dret a la cultura i a l'organització col·lectiva només pot ser efectiu si disposem de temps lliure. La realitat material de la classe treballadora és que, immersos en jornades laborals llargues i esgotadores, sovint ens veiem privats de l'oci creatiu i de la possibilitat de participar en activitats culturals o polítiques. Així, el capitalisme no només ens oprimeix a través del salari, sinó també robant-nos el temps que necessitem per pensar, crear, lluitar i organitzar-nos.

És per això que la lluita per la reducció de la jornada laboral —com a mínim a 32 hores setmanals sense reducció salarial— és una reivindicació cultural i revolucionària. Repartir el treball i alliberar temps per a la vida permet no només millorar la qualitat de vida, sinó també garantir l'accés efectiu a la cultura i a l'organització col·lectiva. La defensa del dret a la desconexió i la protecció dels horaris laborals són condicions imprescindibles per construir una societat amb ciutadans actius i crítics.

#### **4.5.6 Construir una cultura feminista, antiracista i antifeixista**

Enfront de l'auge de l'extrema dreta i dels discursos d'odi que fracturen i divideixen la classe treballadora, la cultura ha de ser un instrument per cohesionar-nos, empoderar-nos i defensar la igualtat i la fraternitat. Cal combatre activament les

expressions culturals masclistes, racistes i LGTBIfòbiques, i visibilitzar les aportacions de les dones treballadores, de les persones migrades i del col·lectiu LGTBI+ a la cultura popular i a les lluites socials.

La cultura antifeixista no només ha de defensar la memòria històrica dels que van lluitar abans que nosaltres, sinó que ha de projectar valors democràtics i emancipadors a través de festivals, exposicions, activitats i espais de difusió massius. És igualment imprescindible garantir la paritat i la diversitat en la gestió cultural pública, per tal que reflecteixi la pluralitat i riquesa de la classe treballadora.

## ***5. Per un model educatiu digne, equitatiu i amb una immersió lingüística total***

Cal reafirmar el nostre compromís amb la construcció d'un model educatiu públic, democràtic i transformador, al servei de la classe treballadora i arrelat al poble català.

Reclamem un sistema educatiu digne, igualitari i universal, que asseguri l'accés efectiu al coneixement i la cultura sense discriminacions de cap mena. Defensem una educació 100% pública, gratuïta en totes les etapes, laica, feminista i amb els recursos suficients per garantir la igualtat real d'oportunitats.

La immersió lingüística en català, actualment qüestionada per sectors reaccionaris i decisions judicials regressives, és un dels eixos centrals d'aquest model. Defensem la seva plena aplicació com a eina pedagògica de cohesió social i de garantia de drets lingüístics per a tothom. La llengua catalana, com a llengua pròpia de Catalunya, ha de continuar sent la llengua vehicular de tot el sistema educatiu.

Aquesta aposta no és nova: el PSUC va ser clau en la lluita per la recuperació del català a l'escola durant la transició i en la consolidació del model d'immersió lingüística, entenent que la igualtat també es construeix des del dret a viure plenament en la pròpia llengua. Reivindiquem aquest llegat i el situem al centre del nostre projecte educatiu.

A l'ensenyament superior, apostem per la militància i l'organització dins de fronts d'estudiants d'esquerres que estiguin alineats amb el projecte polític de la JSUC. Espais com l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP) són referents en la lluita per una universitat pública, crítica, antifeixista i compromesa amb la justícia social. Rebutgem qualsevol espai que caigui en discursos reaccionaris o identitaris que trenquin amb els valors d'esquerres, internacionalistes i populars que defensem.

Per tot plegat, ens comprometem a continuar lluitant per:

- Una educació pública, gratuïta i de qualitat a totes les etapes.
- La defensa ferma de la immersió lingüística total en català.
- La lluita contra la segregació educativa i la privatització encoberta.
- La participació en moviments estudiantils progressistes, que comparteixin el nostre projecte de transformació social.

## ***6. Per un territori cohesionat i contra el barcelonacentrisme: transport públic, justícia territorial i drets per a la joventut treballadora***

Defensem fermament un model de país cohesionat territorialment, que superi l'actual estructura *barcelonacèntrica* que concentra recursos, serveis i oportunitats en l'Àrea Metropolitana, generant greus desequilibris amb la resta del territori.

Aquest centralisme metropolità no és neutre: és el resultat d'un model capitalista que concentra el capital i el desenvolupament al voltant dels centres de poder econòmic, mentre abandona les comarques rurals, els pobles petits i les ciutats mitjanes, convertint-les en zones de pas o de segona.

Nosaltres rebutgem aquest model mentre proposem una Catalunya descentralitzada, connectada i justa, amb serveis públics de qualitat arreu del país. En aquest marc, la mobilitat i el transport públic són eines fonamentals per garantir l'accés a l'educació, a la feina i a la cultura, especialment per a la joventut treballadora, que sovint es veu abocada a la precarietat o a l'emigració cap a Barcelona per poder viure amb dignitat.

Per això, exigim:

- Una xarxa ferroviària forta, pública i vertebradora de tot el país, que prioritzi el tren com a espina dorsal de la mobilitat sostenible, assequible i universal.
- La millora urgent de Rodalies i Regionals, amb inversions reals i planificació a llarg termini, garantint puntualitat, freqüències i cobertura territorial.
- La creació de línies noves i ampliació del servei ferroviari a comarques avui desconnectades, com el Pirineu, la Catalunya interior, les Garrigues, l'Ebre o l'Empordà, entre d'altres.
- La integració tarifària i horària real entre mitjans de transport, i gratuïtat del transport públic per a joves i estudiants.
- La lluita per un model territorial just també és una lluita de classe: no podem acceptar que la geografia determini els drets de la joventut. Una educació o una feina a una altra comarca no poden dependre de si tens cotxe o diners per pagar un pis a la capital. El dret a viure i arrelar al territori ha de ser una prioritat política.

Per tot això, ens comprometem a lluitar per:

- Un transport públic ferroviari fort, vertebrador i no centralitzat.
- Un model de país equilibrat i respectuós amb totes les comarques.

*IXè Congrés – Joventut Socialista Unificada de Catalunya*

- El dret de la joventut a viure dignament al seu territori, amb serveis, educació i mobilitat garantida.
- La ruptura amb el barcelonacentrisme, des d'una perspectiva obrera i juvenil.

## 7. La crisi climàtica

Actualment, vivim una crisi climàtica sense precedents que provoca que el planeta Terra s'escalfi 10 vegades més ràpid que la taxa d'escalfament mitjà després d'una edat de gel: un ritme no vist en els últims 10.000 anys. Els fenòmens climàtics (onades de calor, tempestes fortes, inundacions, sequeres, incendis), cada vegada més extrems ens avisen també del perill en el qual es troba la terra en aquests dies, tot i que també ens mostra el seu gran poder de regeneració, el que significa que encara som a temps de parar aquesta crisi i evitar els efectes més negatius d'ella.

La destrucció de gran part dels ecosistemes que protegeixen i sostenen la vida es deu majoritàriament a l'acció humana, que d'ençà que el capitalisme es va implementar de manera irrefrenable ha dislocat el metabolisme socionatural, sent la seva continuïtat una amenaça per a la supervivència en general, a causa d'atemptar contra l'habitabilitat del planeta. El capitalisme devora – cada vegada de manera més ràpida – el planeta amb la producció massiva - sense mesures ecològiques – que ha augmentat en indústries com la moda ràpida (*fast fashion*); o l'agricultura intensiva, on es prioritza el baix cost de producció per sobre de la sostenibilitat, el que porta a una utilització desmesurada dels recursos, contaminant l'aire i l'aigua i augmentant els residus i les emissions dels gasos d'efecte hivernacle.

La crisi que posa en perill la vida a la terra és una de les mostres més contundents de la necessitat de superar el mode de producció capitalisme, transcendent-lo en una societat comunista. Com va exposar Manuel Sacristán, el futur de l'espècie humana – que és l'assumpte principal de qualsevol pensament revolucionari – depèn fonamentalment de com es resolguin aquests problemes recentment plantejats. La pràctica ecologista xoca amb el mode de producció actual, i per això la unió dels conceptes revolucionaris i ecologistes hauria de resoldre's fàcilment, mostrant als grups revolucionaris que han de ser ecologistes, i als ecologistes que han de ser socialment revolucionaris: ja que l'ecologisme sense consciència de classe no dona resposta a la principal causa d'aquesta crisi climàtica: el capitalisme.

La ruptura de la circularitat dels intercanvis entre humans i medi natural és una condició bàsica de la continuïtat en la vida humana sobre la terra, que actualment es vulnera, i que com a joves comunistes hem de defensar. És necessari crear consciència i posar fre a aquesta situació baixant la pressió sobre els recursos del planeta. El compromís ecològic i el treball de superació d'un món devastat és indispensable per aconseguir una humanitat més justa i lliure en una terra habitable.

## ***8. Militància i retòrica militant a les xarxes socials digitals***

### **8.1 Caracterització de les xarxes socials digitals**

Les xarxes socials digitals ocupen una part important de la vida de les joves treballadores, havent substituït espais de socialització i debat presencial per un espai de socialització alterat per forces no conegudes fins al moment.

El risc d’haver centrat el debat polític i la batalla ideològica en aquestes plataformes és notori, perquè és l’algoritme qui marca l’agenda dels temes a tractar. Aquest algoritme amb un biaix clarament capitalista respon als interessos de les grans multinacionals i elits imperialistes. El model de xarxes socials digitals actual afecta la salut mental i redueix qualitats essencials com són la memòria i la capacitat d’atenció. En un moment en què l’estratègia del sistema és atrofiar el sentit crític, és tasca de les comunistes refusar i criticar durament aquest model de xarxes socials digitals fins que acabem de plantejar una alternativa saludable, popular i d’aprofundiment en els vincles humans a la xarxa digital.

El model de negoci de les empreses de xarxes socials digitals és més complex del que es podria pensar. Els usuaris i les seves dades són la mercaderia, que són venudes a les empreses anunciantes. Aquesta venda massiva de dades no només serveix per oferir publicitat personalitzada, sinó que també permet a les grans corporacions i governs perfilar el comportament de la població, manipular tendències i influir en processos polítics. L’explotació d’aquestes dades facilita la creació de bombolles informatives que reforcen la ideologia dominant i dificulten l’accés a discursos alternatius. A més a més, la centralització d’aquesta informació en mans d’unes poques multinacionals tecnològiques suposa un risc per a la privacitat i la seguretat de la classe treballadora. Aquestes empreses col·laboren amb governs reaccionaris i serveis d’intel·ligència, cedint informació que pot ser utilitzada per reprimir moviments socials i polítics, tal com s’ha vist en casos com l’espionatge a activistes i organitzacions revolucionàries. Per això, és imprescindible prendre consciència del control que exerceixen aquestes plataformes i fomentar l’ús d’eines alternatives que respectin la privacitat i no responguin als interessos del capitalisme de vigilància.

### **8.2 La batalla ideològica a les xarxes socials digitals**

Amb l’auge de l’extrema dreta internacional i la nova fase de globalització pretecnofeudalista s’ha amplificat el missatge xenòfob, individualista, meritocràtic, anticomunista i antifeminista mitjançant manipulació, propaganda, estratègies cognitives com la “securització”, la censura a l’ombra (*shadowbanning*) i l’ús de bots.

Les xarxes socials digitals són un nou front, un nou camp de batalla ideològic ple d'actors reals i ficticis, i com a espai d'intervenció política que són, les joves comunistes hem d'ocupar-lo i no cedir terreny. L'algoritme no facilita que el missatge transformador i anticapitalista s'amplifiqui, però aquest no ha de ser un motiu per abandonar espais com X. En un moment on l'enemic és hegemònic no podem permetre'ns cedir espais.

### **8.2.1 Estratègia, tàctica i retòrica comunista i popular a les xarxes**

El sistema compta amb tancs d'idees en els quals inverteix milions d'euros. Nosaltres no disposem d'aquests mitjans, per tant, no podem pretendre tenir la mateixa efectivitat i sintetització que el discurs liberal. Per suplir aquesta carència, cal emfatitzar en la formació constant dels nostres quadres en la batalla comunicacional i tenir una estratègia organitzada que compti amb diferents actors.

L'objectiu és recuperar l'hegemonia. Anem perdent, perquè tot el contingut, per més innocent que sigui, ha sigut creat sota la lògica liberal que impregna les subtileses del contingut i les transmet a l'audiència. La immediatesa i la superficialitat, de la mateixa manera que la retòrica sensacionalista no són part del nostre patrimoni històric. Les joves comunistes han de portar el programa comunista a les xarxes socials digitals des de la quotidianitat, aportant reflexions profundes i aportant una estètica del llenguatge popular i comú que escapi de la lògica sistèmica.

Recuperar l'hegemonia passa per reconnectar amb els problemes de la gent, no en entrar en les discussions que el sistema posa en l'agenda pública sota els seus marcs. Hem d'atrevir-nos a sortir del marc que imposa el capitalisme i parlar a la gent d'allò que té una implicació directa en la seva vida com de les relacions de poder que perpetuen la seva misèria. Volem establir la nostra agenda i explicar el nostre programa també a les xarxes socials digitals.

Per altra banda, hem de fugir de caure en l'activisme digital i en la militància del clic. La transformació social es fa des de la col·lectivitat, colze amb colze amb la nostra classe als barris, i les xarxes han de servir per amplificar la lluita organitzada de la classe treballadora.